

Ötekisi Kendisi Olanlar ?(2) (14 Şubat 2011, Pazartesi)

Önceki yazıda insanın bizzat kendi özünde öteki unsurları barındırdığına değinmiştik, kaldığımız yerden devam edeceğiz.

Her bir insanın ötekisi veya ötekileştirmesi, bağlı bulunduğu inançla doğrudan alakalıdır. Neye inanırsa inansın, insanlar, düşünceleri doğrultusunda bir anlayış geliştiriyorlar ve bu anlayış sonucu bir dünya oluşturuyorlar, oluşturulan bu dünyanın da merkez anlayışı var, kenarda kalmış düşünceleri var, yandaşları var, en önemlisi de ötekisi veya ötekileri var.

Hiçbir dünya görüşüne sahip olmamak veya tüm düşünce ve inançlara eşit mesafede olduğunu söylemek laftan öte bir mana taşımaz.

Burada başka düşüncelere tahammül etmekle düşüncesi olmamak arasındaki ince ayara dikkat kesilmemiz gerekecektir. Bu iki husus farklı şeylerdir.

Başkasına tahammül veya başkasını yani senin ötekini anlama ve onu hoş görebilme, kendine güvenin, bağlı bulunduğu düşüncenin gücüne inanmanın göstergesidir.

Mücerret düşünceler üzerinde fikir yürütmek yerine gözle görünenler üzerinden yürümek daha uygun olur diye Müslümanlar açısından meseleyi değerlendirmek istiyorum, çünkü bu benim inancım ve duruşumdur.

Tüm Müslümanlar adına da değil kendi adıma ve inandığım değerler adına kelam etmekteyim, filhakika herkes öyledir lakin bazıları kendini İslam?la eşleştirecek, kendini Müslümanların ortak değeri adderek ahkâm kesiyorlar ben bu kadar yukarılarda dolaşamam.

Yüce Allah, Kitabında insanları inanç açısından üçe ayırıyor, mümin, münafık, kâfir. Münafık için gizli kâfir, açık Müslim denilebilir, böyle kabul edersek insanları iki ana kısma ayırabiliriz. Mümin, kafir.

Böyle bir dünyaya inanırsak, tarih boyunca bir inanan ve inanmayan, mümin- kafir farklılığı ve bu iki kesim arasında süregelen bir ötekileştirme vardır, demektir.

Bu ötekileştirme, kendini ifade etmekle başlar ve zamanla kendi düşüncesi içerisinde bir inanma ve varolma yol yöntemine dönüşür.

Böylece kendini ortaya koyar ve ne olduğunu beyan eder.

İnançlar sağlam ve Allah?tan geldiği gibi korunduğu zamanlarda problem azdır, çünkü o zamanlarda hak ve batıl apaçık ortadadır, dileyen dilediğini seçer.

Her şeyin net ve açık olan durumlarda, küfrü tercih etmek aynı zamanda fısı, zulmü, adaletsizliği, zorbalığı, hak-hukuk ihlalini tercih etmek demektir.

İmanı tercih etmek de adaleti, özgürlüğü, düzgünlüğü, hak-hukuku kabul etmek ve bu uğurda mücadele etmek demektir.

Bunu biraz açarsak ve naslara dönerek bir tesbitte bulunursak daha iyi anlarız meseleyi. Yüce Allah şöyle buyuruyor: ?Hani Lokmân, oğluna öğüt vererek şöyle demişti: ?Yavrum! Allah?a ortak/şirk koşma! Çünkü ortak koşmak/şirk elbette büyük bir zulümdür.?(Lokman,13)

Ayette açıkça görüldüğü üzere zulüm ile küfür eş anlamlı olarak kullanılmıştır. Zulüm ile küfür bir sayılmıştır.

?Musa ile kırk gece için sözleşmiştik, sonra siz onun ardından buzağıyı ilâh edinmiştiniz. (Kendinize böylece) zulmediyordunuz? (Bakara, 51). Allah?a şirk koşmak en büyük zulümdür. Zulmü şirkten arındırmak, kâfirlerle Müslümanları aynı kefeye koymanın ilk adımıdır. Bu aynı zamanda Müslümanların zulmünü de meşrulaştırma aracı olarak kullanmasını sağlar.

Tabii bunun zıddı da olması lazım. Bir insan inanıyorsa mutlaka adil olmak zorundadır, şayet imanına haksızlık bulaştırıyorsa o iman arı duru iman olmaktan uzaktır demek oluyor.

Halbuki yüce Allah Kur'an'da biz Müslümanlara şöyle sesleniyor: ?İman edip de imanlarına zulmü (şirki) bulaştırmayanlar var ya; işte güven onların hakkıdır. Doğru yolu bulmuş olanlar da onlardır.? (En'am, 82)

Başka ayette : ?İçlerinden zulmedenler, (söylediğimiz) sözü, kendilerine söylenmeyen bir sözle değiştirdiler. Biz de haksızlık ettiklerinden dolayı üzerlerine gökten bir azab gönderdik.? (A'raf, 162).

Allah?a imandan sonra sosyal alanda da Allah'ın emirlerine karşı lakayt davrananları da Kur'an ayıplıyor ve cezalandırmaları gerektiğini beyan ediyor: ?Faiz yiyenler, ancak şeytanın çarptığı kimsenin kalktığı gibi kalkarlar. Bu, onların, ?Alışveriş de faiz gibidir? demelerinden dolaydır. Oysa Allah, alışverişi helâl, faizi haram kılmıştır. Bundan böyle kime Rabbinden bir öğüt gelir de (o öğüte uyarak) faizden vazgeçerse, artık önceden aldığı onun olur. Durumu da Allah?a kalmıştır. (Allah, onu affeder.) Kim tekrar (faize) dönerse, işte onlar cehennemliklerdir. Orada ebedî kalacaklardır.? (Bakara, 275)Bu hükmün devamı mahiyetinde olan ayetlerde de: ?Ey iman edenler! Allah'a karşı gelmekten sakının ve eğer gerçekten iman etmiş kimselerseniz, faizden geriye kalanı bırakın. Eğer böyle yapmazsanız, Allah ve Rasulüyle savaşa girdiğinizi bilin. Eğer tevbe edecek olursanız, anaparalarınız sizindir. Böylece siz ne başkalarına haksızlık etmiş olursunuz, ne de başkaları size haksızlık etmiş olur.? (Bakara, 278-279)

İslam'ın ağır bir suç olarak saydığı faizcilik, toplumsal dengeyi sağlamak için konulan bir yasaktır. Bu yasağa uymayanların Allah ve Rasulüne savaşa hazırlanmaları isteniyor.

Örnekleri çoğaltmak mümkündür. Demek ki Müslümanlar iman ettik demekle kurtulamayacaklardır, imanları her türlü şaibeden uzak halis ve net olacak, bu da yetmez salih amel işleyecekler, hakka- hukuka riayet edecekler, haksızlıkla mücadele edecekler? bunları yapmazlarsa Allah'ın istediği ümmet olma vasfını yitirmiş olacaklar.

Bu ana eksen kayınca, hakka batıl, imana küfür, adalete zulüm bulaşmaya başlayınca, küfür ile zulüm artık eş anlamlı kullanılmamaya başlar. Bu yeni hal, yeni problemleri beraberinde getirdi.

Böylesi kaos dönemlerinde, inançların net olmadığı zamanlarda Müslüman ile kafir arasındaki farklar azalmaya başlar, işte tam bu esnada insanın ötekisi kendi dindaşı olmaya başlar. Dini bid'at ve hurafelerden arındıracağız diye yola koyulur ve hakiki İslam ve insanlık düşmanları unutulur.

Bunların örneklerini ve öteki olmakla alakasına devam edeceğiz?